

ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Ρουσσώ προς την κ. Ουντένο

Γενεύη 31 Οκτωβρίου 1757

Γλυκερά μου και θελική μου Σοφία,

Ναν και εμαι άρρωστος και περιλυπος μέγοι θανάτου, δεν μπορω να πό πως ή διαμονή μου εδω εινε εντελωσ δυσάρεστη. Σε θυμάμαι πάντα. Δεν σ' έχω βγάλεϊ ούτε μιá στιγμή άπ' τ' νου μου.

Μαζουά από όλους τους όγληρούς, από την τύψη του μάταιου κόσμου, εδω που βρισκομαι, αισθανομαι περισσοτερο από κάθε άλλη φορά, πόσο υπέρτατη άρετή, πόσο θεία χαρά, εινε ή άγάπη, ή άγάπη μας.

Όπως σου έλεγα και άλλοτε, ό έρωτας καθως και ή άληθινή, ή πραγματική φιλία, δεν έχουν άλλους νόμους. παρά μόνο τον άνώτερο νόμο του αισθήματος.

Ό! άγαπημένη μου Σοφία. Ότι δήποτε και άν αισθάνομαι εδω τώρα, σ' αυτές τις τραγικές και άρρωστες ημέρες μου, ένα μόνο πράμα σου ζήτω : Νά μ' άγαπάς.

Δεν ποθώ τίποτ' άλλο άπ' αυτό τό αισθήμα της άγάπης σου, που εινε γεμάτο από άφέλεια, από άγνότητα, από ζωή.

Γράψε μου και παρηγόρησε με τώρα, σ' αυτές τις στιγμές που περνώ, σ' αυτές τις ημέρες που πονει ή ψυχή μου και βύθισε και σ' τους δικούς σου νόμους μέσα στην ψυχή μου, για να μπορέσουν οι θλίψεις και τών δυό μας, έτσι ενοικήμες όπως θάνα, να γίνουν πηγή ήδονης και ή ζωή μας έτσι να μείνη με τους δεσμούς μιás άμοιβαίας έμπιστοσύνης.

Έτσι μόνο σε σκεπτομαι, έτσι μόνο σε νοσταλγώ, άγαπημένη μου.

Και τώρα σ' άφήνω, περιμένοντας γράμμα σου.

Υγίαινε, Σοφία μου, άγαπητή μου' και θελικτική ψυχή της άγάπης μας.

Στον φίλο μας, Σαιντ-Λαμπέρ, δόσε τους πιο τρυφερούς χειρουργούς μου.

Ποτέ, στη ζωή μου δεν θά λησμονήσω, πως και οι δυό σας, μ' έμαθατε να εκτιμώ και να γνωρίσω περισσοτερο τον εαυτό μου.

Έσ' με την άγάπη σου κι' εκείνος της την συμπάθεια και τη φιλία του. Δεν θά σε λησμονήσω ποτέ, άγαπημένη μου Σοφία.

Ιωάννης Ρουσσώ

που υπεράσταζε τό πρόστεγον του έξώστου. (Μέχρι προ 20ετίας διαζοίνετο στο ξύλο ή βαθεία τομή που έκανε ή σπαθιά εκείνη.)

Την ίδια στιγμή ό σωματοφύλακας του 'Αλή, ό Φεΐμ Τσάμης με μιá κομπλουρία ρίχνει νεζρό τόν Καφτάν 'Αγά, αλλά και αυτός έπεσε άμέσως νεζρός, από τις σφαίρες τών στρατιωτών του Μεχμέτ Πασσά, που πυροβόλησαν από την αλλη! Για λίγες στιγμές δεν άκουγε κανείς παρά πυροβολισμούς, βρισές και κατάρες. Ό Μεχμέτ και ό 'Αλής άποτελούσαν ένα συμπλεγμα ανθρώπων που έπάλευαν ποιος να έξοντώση τόν άλλο, και κανείς δεν έτολμούσε να τους πυροβολήση, για να μη σποτώση και τό δικό του κήριο. Έτρεξαν λοιπόν και τους έξώρισαν. Οι σωματοφύλακες του 'Αλή έτραβήξαν τόν κύριο τους στο δωμάτιο, και οι του Μεχμέτ στην αλλη. Άρχισε τότε δεινή πολιορκία, άγρία σφαγή. Τέλος οι στρατιώται του Μεχμέτ ανεζάλυψαν την πόρτα του ύπογειου, εβάνο από τό όποιον ήταν τό δωμάτιο του 'Αλή, έμπήξαν μέσα και άρχισαν να πυροβολούν ασκόπως τό ξύλινο ταβάνι. Μιά σφαίρα βρήκε τόν 'Αλή στην κοιλιά. Ό Τυράνος κυλίστηκε χάρου αιμόφυρτος και σπιροφυγίριζε σά φειδί. Με σβυσμένη φωνή λέει στο Θανάση Βάγια :

— Τρέξε γρήγορα, Θανάση μου, τρέξε και σκότισε την Κυρά Βασιλική... Νά μην την χαρή άλλος !...

'Αλλ' ό Βάγια, άντι να κάμη αυτό, άνοιξε την πόρτα και έζάλεσε τους πολιορκητάς ν' άνέβουν. Τό δωμάτιο γέμισε από στρατιώτες και ό Μεχμέτ έκοψε τό κεφάλι του 'Αλή Πασσά, τό όποιον έδειξε από τό παράθυρο στους έυρισκομένους στην αλλη. «Ό άποστάτης απέθανε, φώναξε ό Μεχμέτ. Ζήτη ό Σουλτάνος Μαχμούτ !...» «—Πολλά τά έτη του !...» άπήνησαν οι στρατιώται. Έπειτα έβάλανε τό κεφάλι του Τυράνου σ' ένα χρυσό δισκο και με φωνές και τραγούδια τό περιέφεραν σε όλα τά Γιάννενα, εισπράττοντες φιλοδώρηματα από Χριστιανούς και Τουρούκους. Έτσι έφθισαν και στο σπίτι του Μητροπολίτου 'Ιωαννίνων, ό όποιος την ώρα εκείνη δειπνούσε με τους προχόντας Δημ. 'Αθανασίου και Α. Δρόσον. Η συνοδεία άνέβηκε γρήγορα τη σκάλα, μπήκε στην τραπεζαρία και ό άξιωματικός που κρατούσε τό δισκο τόν άκούμπησε στο τραπέζι. Έτραβήξε την πράσινη τσόχα που σκέπαζε τό κεφάλι και έδειξε θοιαμβεντικώς τό άθλιο λείψανο του Τυράνου. Ό Μητροπολίτης έσηκώθη όρθιος, έκαμε τό σημείο του σταυρού και ειπε :

— Ό Θεός του έλέους και τών οικτιρμών άς συγχωρήση την ψυχήν του !...

'Αλλ' ό άξιωματικός ήθελε και τό μπαξίσι του. Και ό Μητροπολίτης του έδωσε ένα πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ

Του Κατωγλα Μαντες

Ό 'Αχός ήταν πολύ πλούσιος βοσκός στον κάμπο. Η γυναίκα του, μιá ζεστή μέρα του καλοκαιριού, άφου άκούμπησε καταγής την στάμνα της που την είχε γεμίσει στο πηγάδι, ξεπλώθηκε κάτω από ένα δένδρο στη χώρα της Βιθηνίας, άποκοιμήθηκε και είδε ένα όνειρο. Στην άρχή της φάνηξε πως την έζυτνούσαν και πως ό 'Αχός της έλεγε :

— Γυναίκα, έλα ζόβνα ! Στους έμπορούς της Σεγγόο, πέουσι, πούλησα εκατό άρνιά, και άκόμη μου χρωστάνε τά χρημάτα. Μά ή Σεγγόο εινε πολύ μαζουά και εινε πολύ βαρεία τά γεράματα. Ποιον μπορούσα να στείλω για να μην πάω εγώ ; Σπάνιο πράγμα εινε ό πιστός και προσεχτικός άνθρωπος. Πήγαινε εσ' και ζήτησε τους ε-νενηντα άργύρια.

Η γυναίκα δεν έφερε καμιάν αντίρρηση' δεν μίλησε ούτε για έρημο, ούτε για τό φόβο που είχε, ούτε για τους ληστές.

— Διάταξε κύριε τη δούλη σου, ψυθύρισε μόνο. Και όταν δείγ-νοντάς της προς τά δεξιά της ειπε εκείνος :

— «Από κει εινε ό δρόμος», έπήρε αυτή άμέσως ένα μάλλινο σάλι και έξεκίνησε. Ό δρόμος ήταν δύσβατος και τόσο μυτερές ή-σαν οι πέτρες που τά πόδια της γεμίσαν αίματα και δάκρυα έγέ-μισαν τά μάτια της. Ός τόσο επερατόησε όλη τη μέρα και τό βράδυ περπατούσε άκομη, χωρίς ν' άκούη τίποτε και τίποτε να βλέψη, όταν έξαφνα, μέσ' άπ' τά σκότη, κάποιος με άγρια φωνή ώρησε, της έφραξε τό στόμα με τό χέρι, ώσαν δαιμονιμένος της άραξε τό σάλι και έγινε άφαντος άφου της έπιτھے κατάστηθα ένα μαχαίρι.

Τ' όνειρο, την στιγμή αυτή ήταν τόσο τρομερό, που την έξύ-πνησε. Ό άνδρας της ήταν όρθιος μεροστά της.

— Στους έμπορούς της Σεγγόο, της ειπε, πούλησα εκατό άρνιά και άκόμη μου χρωστούνε τά χρέ-ματα. Μά ή Σεγγόο εινε πολύ μαζουά και πολύ βαρεία τά γεράματα. Ποιον μπορούσα να στείλω για να μην πάω εγώ ; Σπάνιο πράγμα εινε ό πιστός και προσεχτικός άνθρωπος. Πήγαινε σ' και ζήτησε τους ε-νενηντα άρ-γύρια.

Η γυναίκα ειπε :

— Ό κύριός μου ώμίλησε. Είμαι έτοιμη.

Έφώναξε κατόπιν τά παιδιά της, έβαλε τά χέρια της επάνω στο κεφάλι του πρωτότοκου, που ήταν χαρά να τόν βλέψη, φίλησε στο μέτωπο τό μικροτερο, και άφου πήρε τό μάλ-λινο σάλι της, έξεκίνησε...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΥΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκα γεννιέται μιá με την ευτυχία, την όποιαν όμως δεν κατορ-θώνει ποτέ να τη δώση στον άνδρα.

Όταν μιá γυναίκα εινε όμορφη λέμε ότι εινε άνόητη, όταν εινε άνό-ητη λέμε ότι εινε καλή και όταν τύχη να εινε μόνον καλή, τότε δυστυχώς δεν γίνεται πιá λόγος γι' αυτήν.

Όσο περισσοτερο άγαπά κανείς μιá γυναίκα τόσο λιγώτερο την κα-ταλαβαίνει και όσο περισσοτερο την καταλαβαίνει τόσο λιγώ-τερο την άγαπά.

Μιλάτε πάντοτε για έ-ρωτα με τις γυναίκες, αλλά ποτέ με τη γυναίκα σας

